

Τάσος Σαγρής*

Ποίηση και εξέγερση

Η Τέχνη δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Σκοπός της Τέχνης όμως πρέπει να είναι να αλλάξει την συνείδηση των υποκειμένων που θα γίνουν φορείς της αλλαγής του κόσμου. Αυτός ο κόσμος παράγει δυστυχία, ανισότητα, απολυταρχία και μαζική αποβλάκωση. Αυτός ο κόσμος πρέπει να αλλάξει.

Εν αντιθέσει με την παραδοσιακή αριστερά, ονομάζουμε "πολιτική Τέχνη", είτε το αναγνωρίζουν οι συγκεκριμένοι καλλιτέχνες για τους εαυτούς τους είτε όχι, και όλες αυτές τις μορφές καθεστωτικής τέχνης που αναπαράγουν τις μορφές κυριαρχίας του παρόντος κόσμου. Το ηλίθιο χαμόγελο της τηλεπαρουσιάστριας στις εκπομπές πρωινής αποβλάκωσης είναι πολιτική τέχνη. Τέχνη της δεξιάς, τέχνη της συντήρησης, τέχνη της αναπαραγωγής των σχέσεων κυριαρχίας... άρα πολιτική Τέχνη.

Τα μεγάλα εμπορικά θέατρα και οι Όπερες, οι κρατικοί θίασοι και οι κρατικοδίαιτοι πειραματιστές με το «απολιτικό» μπλαζέ απαξιωτικό ύφος είναι πολιτική Τέχνη, οι μεταμοντέρνοι αποτιμητές του τέλους των επαναστατικών οραμάτων και οι ακαδημαϊκοί απολογητές της ήττας είναι καλλιτέχνες του πνεύματος της ηττοπάθειας και της υποδούλωσης. Ο στρατός στελεχών της διαφήμισης και των υπουργείων πολιτισμού, τουρισμού, παιδείας και θρησκευμάτων, των εταιριών διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού και επιχορηγήσεων καινοτομίας και Τέχνης, όλοι αυτοί είναι πολιτικοί καλλιτέχνες, στρατευμένοι καλλιτέχνες, στρατευμένοι συνειδητά ή εν αγνοία τους στην διαιώνιση των σχέσεων κυριαρχίας.

Αυτή είναι μια μορφή ακραιφνούς πολιτικής τέχνης που στην μεταμοντέρνα εποχή μας παρουσιάζεται με την πρόφαση της από-ιδεολογικοποιημένης "ελεύθερης έκφρασης" ενώ την ίδια στιγμή με τις επαφές, τις επιλογές και τις ιδέες της στηρίζει την πιο ακραία, την πιο καταστροφική, την πιο απάνθρωπη ιδεολογία, την πιο ανεξέλεγκτη συνθήκη διακυβέρνησης που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα, τον νέο-φιλελευθερισμό. Επιχορηγούμενα μουσεία και κέντρα σύγχρονης τέχνης, θίασοι αυλοκόλακες και ποιητές των υπουργείων και των εταιριών, γλύφτες curators και ακίνδυνοι για το σύστημα απολιτικό πειραματιστές σκηνοθέτες που κρύβουν την απουσία περιεχομένου πίσω από ψευδο-αναζητήσεις στην μορφή και την φόρμα, τραγουδιστές της ηλιθιότητας και σπουδαίοι συγγραφείς του μικροαστικού τίποτα.

Από την άλλη μεριά του οδοφράγματος, την δικιά μας μεριά ενός οδοφράγματος που δημιουργούμε κάθε στιγμή εμείς οι ίδιοι με τις επιλογές και την στάση μας, γνωρίζουμε πως υπάρχουν οι πνευματικοί μας φίλοι, οι εραστές μας και οι σύντροφοι μας, υπάρχει η δικιά μας πολιτική Τέχνη, οι δικοί μας πολιτικοί καλλιτέχνες. Επαναστατημένοι δημιουργοί και διασαλευτές της δημόσιας τάξης, εκστατικοί εμπνευσμένοι άγιοι, άγνωστοι και νέοι καλλιτέχνες χωρίς χρήματα και μέλλον, εμπρηστές γραφείων εταιριών και ακριβών αυτοκινήτων, νεαρά παιδιά που

χαμογελούν με την καρδιά τους γεμάτη έρωτα για την ζωή και την ελευθερία πίσω από τις μαύρες κουκούλες τους στις άκρες ενός φλεγόμενου δρόμου, περιπλανώμενοι αναζητητές του αγνώστου, ταξιδευτές ποιητές εφευρέτες νέων νοημάτων και νέων λέξεων, μουσικοί που ανακαλύπτουν νέες περιοχές του ήχου της ατέρμονης ψυχικής πίεσης της ζωής στις σύγχρονες μητροπόλεις της Δύσης, τεχνολόγοι εφευρέτες του τέλους της εργασίας για χάρη της ελεύθερης ανεμπόδιστης δημιουργικότητας, διαδηλωτές που ουρλιάζουν με όλη τους την δύναμη «Απόψε Πεθαίνει ο Φασισμός», ένα παιδί ευτυχισμένο που κοιτάζει την μάνα του και της λέει «Ήρθε το Καλοκαίρι!», κορίτσια που ερωτεύονται άλλα κορίτσια και γράφουν σύντομα κρυφά ποιήματα για την απελπισία του έρωτα και την δύναμη της αγάπης, αγόρια που στέλνουν ρομαντικά ραβασάκια από chat και sms, άστεγοι που ζωγραφίζουν το πόνο τους στους δρόμους της πόλης, απάτριδες νομάδες, γιαγιάδες που προσφέρουν ένα πιάτο φαΐ σε πεινασμένες μετανάστριες, φτωχοί στα όπλα, καθαρίστριες, υπηρέτριες, τυφλοί, ανάπηροι που δέχονται επιθέσεις με δακρυγόνα από την αστυνομία στις εισόδους των υπουργείων και αντεπιτίθενται με τα κουρασμένα τους σώματα, οι άνθρωποι που συνεχίζουν να αγαπούν την Ζωή και θέλουν να υπερασπιστούν την αξιοπρέπεια τους με κάθε τίμημα, άνθρωποι απλοί και καθημερινοί που ξέρουν ότι ζούμε μια και μοναδική στιγμή σε αυτό τον κόσμο και όμως πρέπει να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε διαρκώς μέσα στους αιώνες για την Ελευθερία.

Θάνατος στους Τυράννους - Ζήτω η Ελευθερία

* Ποιητής και σκηνοθέτης, ιδρυτικό μέλος του [Ινστιτούτου Πειραματικών Τεχνών](#). Συμμετέχει στη συλλογικότητα [Κενό Δίκτυο](#).

Το παρόν κείμενο αποτελεί εκτεταμένο απόσπασμα από την [τοποθέτηση του Κενού Δικτύου στα πλαίσια της εκδήλωσης "Ποίηση και Εξέγερση"](#) που διοργάνωσε στο [Ελεύθερο Αυτοδιαχειριζόμενο Θέατρο Εμπρός](#) το 2014.